

ආදරය

කලාතුරකින් කෙනෙකු හැර ලොව සෑම දෙනාම පාහේ තමන් තමන්ට ආදරය කරන්නේ යැයි පවසන අතර තමා තෝරා ගත් යම් පිරිසකටද ආදරය කරන්නේ යැයි පවසයි. ආදරය යනු සැලකිල්ලයි. එනම් තමා හෝ අනෙකෙක් දුකට පත් නොවනු පිණිස කටයුතු කිරීමයි. තවත් ආකාරයකින් පවසනවා නම් තමා හෝ අනෙකා සුවසේ තැබීම සඳහා කටයුතු කිරීමයි. සෑම මනුෂ්‍යයකුම පාහේ සුවය, සැපය විඳීමට කැමැත්තක් දක්වති. තම ජීවිතය සැපවත් කර ගැනීමට සෑම දෙනාම පාහේ සෑම මොහොතකම දැනුවත්ව හෝ නොදැනුවත්ව උත්සාහයක් දරති. මෙම උත්සාහය තුළදී ජීවිතය පැවැත්වීමට අවශ්‍ය පහසුකම් වඩ වඩා වඩිනස කර ගැනීමට උත්සාහ දරණ අතර තවත් අනෙකින් දැනුම, බලය, ප්‍රසිද්ධිය, ආදී දේවල් වඩිනස කර ගනිති. එමෙන්ම තමා ආදරය කරන අන් අයටද මේවා ලබා ගැනීමට උනන්දු කරවති, උපකාර කරති.

නමුත් මනුෂ්‍යයා මේ ආකාරයට සොයන සැපය සුවය ජීවිතයක් තෘප්තිමත් කිරීමට ප්‍රමාණවත් වනවාද? මෙසේ රැස්කරන දේවල් ගිලිහී යාම තුළ මිනිසා දුකට පත්වන අතර වටින් වර මනුෂ්‍ය සිත් තුළ ක්‍රියාත්මක වන තරඟ, අකමැත්ත, හය, ශෝකය, ඊර්ෂ්‍යාව, වෛරය, බලාපොරොත්තු කඩවීම, ආදී ගති හමුවේදී ඔහු අතෘප්තියට අසහනයට පත්වේ. වච්ඡාන ලෝකය දෙස බලනවිට පෙනෙන්නේ අද ජීවත් වන මිනිසා අප දන්නා ඉතිහාසය තුළ ජීවත් වීමට අවශ්‍ය පහසුකම් උපරිමයෙන් හුකුණි විඳින බවකි. නමුත් ඔහු සෑම විටම තෘප්තිමත්ද? ඔහු සතුටෙන් සැනසීමෙන් පිරිණු මිනිසෙක්ද? එවැන්නක් අපට පෙනෙන්නට නැත. එසේ නම් මේ මිනිසා තෘප්තිමත් සැනසුණු පුද්ගලයෙකු බවට පත්කරන්නේ කෙසේද? ඒ සඳහා තව තවත් පර්යේෂණ සිදු කරමින් මිනිසාට අවශ්‍ය පහසුකම් වඩිනස කළ යුතුද? එසේ කරනවා නම් එහි කෙළවර කොතනද? කවදාද?

එදා ඉන්දියාවේ පහළ වූ සිද්ධාච්චි කුමරුටත් ඇති වූයේ මිනිසා තෘප්තිමත් සැනසුණු පුද්ගලයෙකු බවට පත් කරන්නේ කෙසේද යන ගැටලුවයි. ඔහු හඳුනාගන්නේ සිත් තුළ හටගන්නා තරඟ, අමනාප, ඊර්ෂ්‍යාව, හය, ආදී කෙලෙස් ක්‍රියාත්මක නොවන තත්වයට සිත පත්කර ගැනීමෙන් මිනිස් දිවිය තෘප්තිමත් සැනසුණු තත්වයට පත්වන බවයි. මෙම කෙලෙස් ගති මූලමතින්ම සිතෙන් උසුටා දැමීමට එදා ඔහු ක්‍රමවේදයක් සොයා ගන්නා ලදී. ඒ ‘සතර සතිපට්ඨාන’ භාවනා ක්‍රමයයි.

එසේ නම් තමා තමාට ආදරය කරන්නා, එනම් තමා දුකට අසහනයට පත් වනවා දැකීමට අකමැති තැනැත්තා, තමාගේ සිතේ හට ගන්නා කෙලෙස් ඉවත් කර ගැනීමට කටයුතු කළ යුතුයි. එසේම තමා අන් අයට ආදරය කරනවා නම්, ඔවුන් දුකට පත් වනවා දැකීමට අකමැති නම්, ඔවුන්ගේ සිත් තුළ හටගන්නා කෙලෙස් ඉවත් කිරීමට උදව් කළ යුතුයි.

මෙසේ සිතා බලන විට අප, අප වෙත දක්වන ආදරයත්, අප අන් අය වෙත දක්වන ආදරයත්, ප්‍රමාණවත්ද?

